

EL DESCONEGUT

2090

Feia vint anys que la Laura Verns era dins el sistema de Safir. Un càncer incurable diagnosticat a l'edat de quaranta-tres anys havia activat els protocols per alliberar les seves connexions cerebrals del cos malalt i traspasar-les al sistema.

Tot havia passat com el personal de la companyia li havia descrit quatre anys abans, en el moment de contractar el servei, quan la Laura en tenia trenta-nou i ni de bon tros esperava morir tan jove. Des que la tecnologia permetia que la consciència sobrevisqués al cos, però, ella, com molta altra gent, imaginava la possibilitat de deixar contractada una vida més enllà del decés de la carn. Es podia haver dirigit a Célinfib o a Ciandgen, les altres dues grans companyies del sector del neurotraspàs, però va escollir Safir perquè tenia un centre operacional a prop del seu apartament. «Sé que se't fa incomprendible que no et pugui explicar què sentiràs en el nou estat quan arribi el moment», li havia respost la comercial que s'havia fet càrrec del seu dossier, «però, mentre visquis en un cos que identifiqués amb tu des que vas néixer, no et facis certes preguntes. El dia que el teu cos mori i els neurocientífics et traspassin el cervell a un siste-

ma informàtic, la teva nova forma d'existència et semblarà tan natural com ara viure en una estructura de carn i ossos».

El seu organisme havia mort el 9 de març de l'any 2070 a les set del matí i, després de setze hores, trenta-dos minuts i vint segons de treballs, un dels equips de neurotraspàs de Safir li havia enviat els primers senyals per comprovar que ja havia esdevingut una vida de continuació.

Donada la naturalesa de l'actual existència de la Laura, la xifra de vint anys no significava res per a ella, al marge de saber que li faltaven cent anys abans de la primera renovació del seu contracte amb la companyia. Es tractava d'un pur tràmit ja que tenia un dipòsit amb ells, estructurat amb venciments parcials, de manera que, un cop finalitzessin els primers cent vint anys, es desemborsaria de manera automàtica l'import necessari per fer front a una quota per a cinquanta anys més, i, després, per a cinquanta més, i així fins a un total de quatre-cents anys, que s'afegirien als primers cent vint abonats per avançat en el moment de la contractació del servei. Després, un cop transcorregut el total d'aquests cinc-cents vint anys, l'empresa li assegurava un extra de permanència d'entre cent i dos-cents anys, que anirien a càrrec dels rendiments de la cartera d'inversions globals de Safir, de la qual ella posseïa una ínfima participació a través del dipòsit de venciments parcials que tenia amb la companyia.

Amb tot això, la Laura no tenia gens presents els seus pocs anys de permanència dins el sistema fins que la va anar a veure un antic amic, el Nicolai.

—Laura, fa vint anys que ets aquí —li va dir ell des de la cadira collada al bell mig de la sala de visites.

—Vint anys i tres mesos —li va puntualitzar, perquè, mentre ell acabava la frase, ella va comprovar la xifra per un altre dels seus canals mentals.

—Estàs disgustada amb mi, oi? —li va preguntar el Nicolai.

—No —li va respondre.

—Sé que es fa difícil d'entendre que no t'hagi vingut a veure mai després de tant temps. Més que disgustada, deus estar enfadada.

—No —va insistir ella.

Per què hauria d'estar disgustada o enfadada amb ell?, va pensar la Laura mentre el visualitzava a través de la connexió amb la sala de visites a la qual el sistema central li havia donat accés.

Després del segon «no» d'ella tots dos van callar i, durant uns moments, el Nicolai es va fregar les mans amb nerviosisme i va desenfocar la mirada, però al cap de no re va desenllaçar els dits, va reposar els palmells sobre les cuixes i va tornar a fixar els ulls al pany de paret del seu davant, on, quan parlaven, serpentejaven les ondulacions del so de les seves veus. Aquestes ondulacions, però, no eren fidels a la realitat: passaven per filtres que corregien els tons que es desviaven de la normalitat, entesa com parlar en un estat serè. Això volia dir que si alguna visita es

mostrava, per exemple, alterada, els pics de la seva veu s'aplanaven i l'ondulació suavitzada que la persona veia davant d'ella l'ajudava a creure que la sortida de to havia estat menor, i que el sistema i la vida de continuació que visitava no s'havien adonat del seu nerviosisme.

Aquest tipus de manipulacions reconduïen els ànims dels visitants cap a l'equilibri que havia d'imperar en els contactes amb les vides de continuació. Eren molts els retocs al servei d'aquesta finalitat: també s'aplicaven filtres de calidesa a les ones de les respostes que s'escoltaven a la sala per relaxar auditivament el visitant i perquè no percebés la inevitable fredor en les respostes de la vida de continuació. Aquesta fredor era una conseqüència de l'«equilibri estàtic» que regia les ments traspassades al sistema, i s'anomenava així perquè l'equilibri de les ments no es devia a forces que es contrarestaven, sinó que era resultat de l'aplicació de la Racionalitat Alliberada. Quan el sistema donava accés a un cervell al canal de visites, els seus angles de visió eren els mateixos que els del sistema central, que voltaven tota l'estança, però a les visites, en canvi, se'ls havia de proporcionar un punt de referència cap on dirigir-se, una presència material, i la representació de les veus en el pany de paret de davant la cadira també feia aquesta funció. Pels de l'exterior, mirar cap a aquell panell era com mirar a la cara la ment que visitaven. I el Nicolai va mirar endavant —cap a la Laura, segons la seva percepció— mentre ella el veia alhora des de tots els angles possibles. El posat inquiet d'ell li va deixar clar

que no l'havia creguda i que sí que es pensava que estava enfadada amb ell, però abans que la Laura el pogués corregir, el Nicolai va començar a exposar les raons que l'havien mantingut lluny de Safir durant aquells vint anys. No feia pauses per pensar, i va parlar amb una cadència que denotava la necessitat imperiosa d'explicar-se, i ella no va voler tallar-lo.

Segons el seu relat, les primeres setmanes no l'havia anat a veure per exigència de l'equip neurotècnic de la companyia. Com a la resta de persones properes, li havien demanat de no interferir en el seu procés d'estabilització. Un cop van quedar completades totes les fases, li van insistir que, si la seva visita no era a petició del client, era millor dilatar al màxim el període de desconexió de la ment amb l'exterior. De manera que va esperar. Com més temps passava, més costa amunt se li feia anar-hi, perquè: per dir-li, què?

—El que vulguis —li va indicar la Laura.

—Però no t'havia de dir res en concret...

—Per què concretar? —va preguntar ella.

El Nicolai va callar.

—Em feia por que em jutgessis —va confessar ell.

—I l'acusació? —va riure la Laura.

—No haver estat prou present abans de... la teva arribada aquí. I, un cop hi vas ser, no haver vingut de seguida.

—Has vingut, oi? Així que, compte, perquè si insisteixes en el teu retret de no haver vingut entraràs en un bucle. —La Laura va riure, de nou.— Faig broma! Ja entenc que «de seguida» té un pes per a tu que no té per a mi. I, pel que fa a estar present...

«Present» és un terme interessant. Em situes en el present? Creus que estic present? —La Laura va tornar a riure.

—Hi ha moltes coses de tu que ara no sé... —va dir ell i se li va afluïr el rostre.

—Que has perdut el sentit de l'humor? —li va preguntar la Laura.

El Nicolai va callar i va abaixar la vista. Després es va tornar a encarar al panell mentre l'observava amb un cert desconcert, i va continuar la seva explicació.

Ell era poc més que un soldat ras dins el món de la neurociència, la seva formació era de neurotècnic i s'havia especialitzat i havia dirigit la seva carrera laboral cap al camp de la seguretat. Tenia coneixements molt per sobre de la mitjana de la població per entendre el nou tipus d'existència de la Laura, però si les ments de dins el sistema eren una caixa negra per als grans experts, per a ell, encara més. Amb el temps, la seva resistència a anar-la a veure havia anat a més, però el rondava amb força la consciència que ella era viva dins un sistema del qual ell intuïa els perills. Així que, en lloc de visitar-la de tant en tant i preguntar-li com estava, havia decidit que es dedicaria a fer recerca sobre les vides de continuació, i també intentaria trobar una via per arribar de manera interna fins a la Laura per assegurar-se que estava bé.

L'oligopoli format per Célinfiber, Safir i Ciandgen no ho posava fàcil. Eren tres compartiments independents i estancs que conformaven un món hermètic des d'on no es filtrava cap informació sense el vistiplau de les respectives cúpules. Llegir les seves publicacions

promocionals per aprofundir en la realitat de les vides de continuació era com anar a una empresa de serveis funeraris a resoldre dubtes sobre el més enllà. Saber què passava dins d'una de les tres equivalia, més o menys, a estar al corrent del que passava en les altres dues. Oficialment la rivalitat entre elles era absoluta —i, de fet, era així—, però, com que oferien el mateix servei, una notícia que el qüestionés les afectava totes. Això les obligava a certes complicitats i a respectar un pacte no escrit de no-agressió que tenia com a conseqüència principal el compromís de no contractar professionals provinents de les plantilles de la competència. Tampoc existia risc de fuga d'informació a través de personal d'empreses externes que els prestessin serveis. Les tres companyies ho tenien tot internalitzat. Així que l'única manera que tenia el Nicolai d'accedir a material sensible era parlar amb els de dins. I els de dins no parlaven. Malgrat les dificultats, se'n sortia; però sempre se li alçava el mateix mur davant: no aconseguia arribar fins a la Laura per saber si el seu estat era satisfactori —no preguntant-l'hi, que ho hauria pogut solucionar amb una simple visita— sinó segons els paràmetres d'aquells que la tenien sota control.

Com la Laura sabia bé, cada ment s'identificava a si mateixa amb un àlies que el client escollia en el moment de signar el contracte, era el nom que els cervells utilitzaven per relacionar-se entre ells o amb el personal de la plantilla, com en el cas de l'equip de psicòlegs. Ella utilitzava, simplement, Laura, el seu nom de pila. L'àlies de cada ment anava lligat a un

codi numèric que, a la pràctica, era el que s'usava per a qualsevol informació interna. Per al sistema, el que identificava les ments era aquell codi. Les dades reals estaven soterrades en l'univers digital i no s'empraven obertament per a res. Per a algú com ella, que es vinculés la Laura amb l'historial de la Laura Verns no tenia la més mínima importància, però per a moltes ments era vital mantenir l'anonimat. Dins els sistemes de l'oligopoli hi havia cervells de persones que havien estat molt poderoses mentre vivien en un cos i, tot i que ara eren cervells descarregats en una computadora, continuaven sent l'objectiu d'enemics, que ni de bon tros els consideraven morts i que en buscaven la completa aniquilació.

La casuística era tan variada com el nombre de clients que hi havia en el sistema. De vegades, per exemple, no eren exactament enemics els qui volien accedir a una certa ment, sinó persones o organitzacions interessades en les informacions que la ment havia acumulat en la seva vida anterior i la volien descarregar del sistema per extreure'n totes les dades possibles, sense preocupar-se, evidentment, de tornar-la sana i estèlvia a la computadora. Així, doncs, la seguretat era una de les grans obsessions de l'oligopoli. Per saltar del codi numèric intern a la identitat real de la persona calia la col·laboració d'almenys tres empleats d'àrees diferents o tenir un accés d'alta prioritat al sistema.

El Nicolai li va fer saber que durant anys havia recopilat informació de manera extremament discreta per no allunyar els seus informants involuntaris.

Estava al corrent de la instal·lació de nous programis i del perquè havien quedat obsolets els anteriors, o era capaç de contrastar els rumors que, constantment, circulaven per les xarxes sobre suposades males praxis que perjudicaven les vides de continuació. El Nicolai havia obtingut aquell fil directe amb l'interior de les companyies de neurotraspàs gràcies a un «xat d'escapada de veterans», on usuaris anònims, que podien acreditar a l'administrador del xat veterania en un sector concret, compartien intimitats i maldecaps vinculats amb la seva feina. Trair la confidencialitat de la informació compartida en un d'aquests xats implicava que l'administrador revelés la identitat de l'infractor i, immediatament, fos repudiat en el sector; és a dir, quedava condemnat a quedar-se sense feina per sempre. El Nicolai no interveïa en el xat per esbravar-se, per trobar comprensió o consells vitals, com la resta de membres, el seu objectiu era un altre, però mentre no usés les dades que aconseguia a través d'aquelles converses de cap manera —més enllà del seu coneixement personal— no es posava en perill. Durant gairebé dues dècades s'havia connectat cada dia al xat, n'era un usuari conegut i respectat, i sabia tant com es podia saber de les interioritats del món de les vides de continuació. Tenia identificats els *nicks* que corresponien a persones que treballaven per a l'oligopoli i que ocupaven llocs estratègics dins l'estructura, però no havia trobat la manera d'arribar fins a la Laura. Era un suïcidi fer una pregunta, un comentari, una simple broma que desvelés interès per una vida de continua-

ció en particular. Els responsables del sistema estan constantment a l'aguait i prenen totes les mesures perquè la seguretat de les seves ments quedi blindada.

El Nicolai va explicar a la Laura un cas ocorregut deu anys enrere. Una dona havia trucat a les portes de Célinfib, de Ciandgen i de Safir al llarg del mateix dia per saber si un tal Lou East, suposadament mort feia dos anys, estava en algun dels seus sistemes. La dona insistia que el Lou era viu, que la seva cerimònia d'encaix havia estat un muntatge i que tenia sospites que la ment de l'home era dins d'alguna de les tres companyies. Repetia que el nen de sis anys que l'acompanyava era fill seu i que tant ella com el nen necessitaven ajut econòmic de l'home perquè vivien en una situació de misèria insostenible des que ell no hi era.

La dona potser sabia que la reforma a la Llei de neurotraspàs del 2052, aprovada uns anys després de la crisi dels Marks, no només prohibia la participació de les vides de continuació en activitats que els generessin guanys econòmics, també impedia qualsevol tipus d'intervenció d'aquestes vides en el món dels cossos físics. Una ment podia rebre una herència, per exemple, però, en canvi, no podia transferir actius al món que havia deixat enrere, ni ordenar que algú altre ho fes per ella. Per llei les ments havien d'estar totalment al marge de qualsevol tipus d'activitat al món exterior; incomplir aquesta part del contracte, l'anul·lava, és a dir, la vida de continuació era donada de baixa del sistema. Eliminada definitivament. Però la dona tenia l'esperança que algú com

l'East, que s'havia mogut en les esferes més tèrboles, trobaria la manera de saltar-se les normes.

No devia comptar amb el fet que, malgrat haver aconseguit accedir a les oficines centrals de les tres empreses i d'haver fet prou rebombori per estar segura que la seva intervenció era enregistrada i que la sentien el màxim de persones possible, res arribaria a oïda del Lou, ni hi havia cap interès de posar-lo al corrent d'aquell incident protagonitzat per una dona alterada que havia quedat fixada com a visita no desitjable.

A ella, la indiscreció li va costar cara. Algú amb més recursos va esbrinar que, efectivament, East havia signat un contracte amb Ciandgen. Dos dies després que ella truqués a les portes de l'oligopoli, un escamot paramilitar privat va irrompre a Ciandgen i va matar les persones que se'ls van interposar. Un dels components de l'escamot tenia alts coneixements del sistema, però ni tan sols va aconseguir esbrinar l'àlies del seu objectiu. L'escamot al complet va ser neutralitzat al cap de sis minuts d'haver entrat a les instal·lacions de Ciandgen. L'endemà, els agents de policia que investigaven el cas en col·laboració amb l'equip de seguretat de Ciandgen van trobar els cossos morts de la dona i el nen en una zona a la perifèria de l'àrea protegida per l'escut climàtic. Segons els forenses, els havien assassinat feia tres dies, hores després que haguessin abandonat les instal·lacions de l'última empresa de l'oligopoli on havien entrat.

Un pas en fals podria dur qualsevol a acabar com la dona i el nen, fins i tot per culpa d'un simple